Net zoals bij 9/11 weet ik nog precies wat ik deed op 7 oktober vorig jaar.

Op die zaterdag keek ik níét naar het nieuws zoals normaal. Ik was met mijn man en dochter op stap.

Einde van de ochtend stroomden berichten binnen vanaf alle kanten: of ik het al had gezien, het nieuws en de afschuwelijke beelden uit Israël?

7 oktober, we weten allemaal hoe het afliep met de jongeren die feestten op het Supernova muziekfestival.

Israël is op 7 oktober door Hamas aangevallen. En niet andersom.

Vrouwen zijn verkracht en daarna vermoord.

Mannen, kinderen, bejaarden werden of afgeslacht of gegijzeld.

De grootste pogrom sinds de Tweede Wereldoorlog was een feit.

Ik bleef die middag uren vastgekluisterd aan mijn telefoon en de tv: CNN aan de ene kant, Twitter met de nieuwsbronnen aan de andere.

Het beeld van het bebloede meisje met gebroken ledematen op een pick-up truck, met wie Hamas door de straten paradeerde, ging maar niet weg.

Nog steeds niet.

Verdriet, verbijstering en medeleven op 7 oktober vorig jaar. Maar niet bij iedereen. “From the river to sea”, zag ik die eerste uren gelijk al voorbijkomen op Twitter.
In Nederland.

In een aantal grote Nederlandse steden werden dat zelfde weekend nog pro-Palestijnse demonstraties georganiseerd, waar werd opgeroepen **Israël te boycotten**.

Een schokkender vorm van victim blaming was ik in mijn leven niet eerder tegengekomen.

Tegelijkertijd, heel even leefde een deel van de wereld mee met het Joodse volk en de wrede moordpartijen.

Een paar dagen maar, hooguit.

Toen draaide de wind weer naar de bekende hoek maar nog heftiger: Israël de agressor, de Palestijnen die zelf Hamas in Gaza aan de macht brachten, als slachtoffer.

Terwijl op 8 oktober Israël opnieuw aangevallen werd, deze keer door Hezbollah wisten we na dat weekend: hier gaat het om het overleven en het voortbestaan van Israël.

Je hoeft niet anti-Palestijns of pro-Israël te zijn om te zien dat het bestaan van Israël op het spel staat, sinds dat weekend.

Natuurlijk: kritiek op Israël, kritiek op Netanyahu, is niet direct antisemitisme.

Maar als Nederlandse Jood je joodse symbolen niet meer durven dragen, onder een schuilnaam reserveren bij een restaurant, langs beveiliging moeten als je naar school of de synagoge gaat.

Dat is antisemitisme, dat is Jodenhaat, en dat is momenteel erger dan het ooit in ons land geweest is na de Tweede Wereldoorlog

Ik denk aan het meisje dat we afgelopen jaar spraken tijdens een middelbare schoolbezoek. ‘Wat heb je een mooie naam, waar komt die vandaan?’ vroeg ik.
Ze durfde het eerst niet te zeggen. Toen fluisterde ze dat haar vader uit Israël kwam, maar dat ze dat zo veel mogelijk verzweeg.

Ik moet denken aan de joodse vrouw die ons bediende in een restaurant in Amsterdam-Oost. Sinds kort droeg ze haar kettinkje met davidsster niet meer, zei ze, te gevaarlijk.

En ik moet denken aan groep 8, de klas van mijn dochter tot de zomer. Mijn dochter vertelde aan klasgenoten dat ze in Israël was geweest. Een islamitische klasgenoot verbood haar die naam nog vaker te gebruiken. Want: ‘Dat land bestaat niet.’

Er lijkt een taboe op te rusten, het benoemen van de sterk oplaaiende Jodenhaat in islamitische kring.

Maar ik maak me daar als Turkse Nederlander grote zorgen over.
Antisemitisme, hoewel ik Turken en Arabieren met complottheorieën over Joden kende in Rotterdam, zag ik niet of nauwelijks in het Turkije van mijn jeugd.

Maar als ik nu de Turkse tv aanzet, barst het al een tijd van de anti-Israël-propaganda. Die tv-uitzendingen worden ook in Nederland massaal bekeken.

Ik zie hoe makkelijk dat overslaat naar haat tegen Joden in het algemeen.
Dát bestrijden begint met **dat** eerlijk benoemen. In de klas, op het werk, in het publieke debat.

Want Jodenhaat: dat mogen we niet accepteren in Nederland. Nooit, Meer.